

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobkyně: **Česko Evropská Agentura s.r.o.**, IČO: 05226511
sídlem Politických vězňů 1272/21, 110 00 Praha 1

zastoupená advokátem Mgr. Stanislavem Němcem
sídlem Vinohradská 1215/32, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. 9. 2022, č. j. MPSV-2022/146807-422/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) dne 21. 11. 2022 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2022, č. j. MPSV-2022/146807-422/1 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byla podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněn výrok rozhodnutí Úřadu práce České republiky - generální ředitelství (dále též „prvostupňový orgán“ nebo „Úřad práce“) ze dne 30. 6. 2022, č. j. UPCR-2022/33180/6 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo žalobkyni podle § 63 odst. 2 písm. c) a § 63 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), odejmuto povolení ke zprostředkování zaměstnání udělené pravomocným rozhodnutím Úřadu práce ze dne 22. 6. 2021, č. j.: UPCR-2021/35026/15 (dále též „povolení ke zprostředkování zaměstnání“), z důvodu porušení povinnosti žalobkyně ve smyslu umožnění výkonu nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, nesplnění oznamovací povinnosti dle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti a porušení povinnosti dle § 309 odst. 2 písm. d) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“).
2. Výrok prvostupňového rozhodnutí byl napadeným rozhodnutím změněn tak, že byla zrušena část vztahující se k důvodu porušení povinnosti dle § 309 odst. 2 písm. d) zákoníku práce; v ostatním zůstal výrok prvostupňového rozhodnutí nezměněn. Povolení ke zprostředkování zaměstnání tedy bylo žalobkyni odňato z důvodu, že žalobkyně jinak porušila povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti tím, že 1) umožnila cizinci výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti a 2) nesplnila infomační povinnost zaměstnavatele dle § 87 odst. 1 věta první zákona o zaměstnanosti.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný dospěl k závěru, že důvod pro odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání je dán a Úřad práce postupoval správně, když předmětné povolení žalobkyni odejmul. Zdůraznil, že odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti je při naplnění stanovených podmínek postupem obligatorním nepřipouštějícím jakoukoli správní úvahu.
4. Z pravomocného rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 11. 10. 2021, č. j. 7757/6.30/21-20 (dále jen „rozhodnutí OIP“) a navazujícího pravomocného rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 1. 4. 2022, č. j. 7614/1.30/21-4 (dále jen „rozhodnutí SUIP“) vyplývá, že žalobkyně spáchala přestupek, když porušila povinnost vyplývající z § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že dočasně přidělila dva zaměstnance k jinému uživateli na jinou pracovní pozici, čímž došlo k naplnění znaků nelegální práce dle ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti a dále porušila § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti tím, že písemně neinformovala příslušnou pobočku úřadu práce o nástupu do zaměstnání 2 cizích státních příslušníků, čímž porušila § 87 odst. 1 věty první zákona o zaměstnanosti
5. Žalovaný odkázal na § 73 odst. 2 správního řádu, dle kterého je pravomocné rozhodnutí závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány, a doplnil, že je spolu s Úřadem práce pravomocným rozhodnutím OIP vázán. Je tak prokázáno, že žalobkyně porušila povinnost vyplývající ze zákona o zaměstnanosti.

6. Žalovaný neakceptoval námitky žalobkyně stran přepjatého formalismu, k čemuž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek č. j. 5 Ads 175/2020-33 ze dne 1. 7. 2021).
7. Žalovaný dále uvedl, že rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt a rozhodnutí o opatření spočívajícím v odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání jsou zcela odlišné a samostatné právní instituty. Jejich souběžné užití není v rozporu s právními předpisy. Řízení o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání není řízením v rámci správního trestání, nýbrž se jedná o nápravný prostředek.
8. Nado zopakoval, že zprostředkování zaměstnání je činnost, kterou vykonává zejména stát, kterou však stát umožnil provozovat za účelem zisku i několika stovkám soukromých agentur práce. Je tak dle žalovaného žádoucí, aby tuto činnost vykonávaly subjekty, které neporušují právní předpisy, přičemž naopak je značně nežádoucí, aby na trhu zprostředkování zaměstnání působily subjekty, které umožnily výkon nelegální práce. Žalovaný dodal, že žalobkyně na trhu práce nepůsobí krátkou dobu a za dobu jejího působení se již musela seznámit jak s povinnostmi, které z činnosti plynou, tak s důsledky jejich porušení.
9. K porušení § 87 zákona o zaměstnanosti žalovaný uvedl, že neplnění oznamovací povinnosti má za následek ztížení efektivní kontroly a řízení zaměstnanosti v České republice. V nyní posuzované věci zákon o zaměstnanosti nedává možnost jiného postupu než odejmout předmětné povolení, jak vyplývá z textace § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se zákonem a nejsou oprávněny při aplikaci účinné právní úpravy činit výjimky.
10. Pokud se týká důvodu odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst.3 zákona o zaměstnanosti, žalovaný se neztotožnil se závěry Úřadu práce a výrok prvostupňového rozhodnutí změnil, jak uvedeno shora. K tomu vyložil, že § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti ukotvuje správní úvahu, a proto správní orgán musí posuzovat intenzitu a závažnost spáchaného přestupku. Žalovaný uzavřel, že ačkoliv žalobkyně porušila povinnost dle § 309 odst. 5 zákoníku práce, nedosahuje toto porušení povinnosti takové intenzity pro odejmutí povolení, jako například porušení práva zaměstnance na mzdu.

III. Žaloba

11. Žalobkyně namítala nesprávné právní posouzení věci a poukazovala na § 2 odst. 3 správního řádu, kdy má správní orgán zasahovat do práv dotčených osob jen v nezbytném rozsahu. Žalobkyně je přesvědčena, že zásah v podobě odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání je nadbytečný, dle ní postačuje uložení pokuty za přestupek.
12. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný nesprávně vyhodnotil porušení povinností, pro které byla uznána vinnou z přestupku, pod skutkovou podstatu jiného porušení povinností vyplývajících ze zákona o zaměstnanosti, které je jinak důvodem pro odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání.
13. Za užití výkladu § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti by odejmutím povolení bylo sankcionováno každé porušení zákona o zaměstnanosti. V takovém případě by to však zákonodárce v zákoně zakotvil a neupravoval by samostatné řízení o jeho odejmutí. Z koncepce ustanovení dle žalobkyně vyplývá, že uvedené nebylo úmyslem zákonodárce. V případě automatického odejmutí povolení postrádá řízení o jeho odejmutí smysl.

14. Žalobkyně dále uvedla, že je zbavena jakékoliv možnosti obrany, neboť Úřad práce musí dle svého názoru striktně vycházet pouze z pravomocného rozhodnutí OIP, pokud jde o zjištění přestupku a jeho posouzení. Úřad práce se ale nemůže při rozhodování o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání spokojit pouze se skutkovým stavem zjištěným SUIP, ale musí sám posoudit, zda jiné porušení povinnosti zjištěné tímto Úřadem práce dosahuje takové intenzity jako jiné důvody pro odejmutí povolení. Zákonodárce nezamýšlel, aby bylo odejmutí povolení automatickým následkem jakéhokoliv porušení zákonných povinností či odsouzení agentury práce za jakýkoliv přestupek dle zákona o zaměstnanosti. V takovém případě by znění daného ustanovení byla koncipována odlišně, proto žalobkyně odmítla právní výklad příslušných ustanovení zákona o zaměstnanosti ze strany správního orgánu.
15. Žalobkyně srovnávala závažnost porušení § 59 zákona o zaměstnanosti, kdy je třeba opakované porušení povinnosti, s pozdním splněním § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně má za to, že porušení této oznamovací povinnosti není tak závažné, aby naplnilo důvod pro odejmutí povolení.
16. Žalobkyně dále namítala, že Úřad práce hodnotil jednání jako vysoce společensky nebezpečné, avšak neuvedl, jak k takovému stupni nebezpečnosti dospěl a zda je závažnost jednání srovnatelná s ostatními důvody pro odejmutí povolení, což ostatně neučinil ani žalovaný. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak není patrné, zda posuzované jednání dosahuje srovnatelného stupně nebezpečnosti jako ostatní důvody pro odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Pod vymezení „jinak poruší ustanovení tohoto zákona“ je dle žalobkyně možné podřadit pouze taková porušení zákona o zaměstnanosti, která jsou svou intenzitou a škodlivostí srovnatelná s ostatními skutkovými podstatami zakotvenými v § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, a která jsou závažná.
17. Žalobkyně konečně namítala, že se žalovaný měl zabývat testem proporcionality, který konkrétněji spatřuje v tom, že porušení zákona bylo shledáno pouze u dvou osob, které měly pracovní povolení, avšak pro jiného uživatele, jejich zaměstnávání u jiného uživatele probíhalo po velmi krátkou dobu a v době pandemie covid, kdy se pracovní příležitosti rychle měnily. Žalobkyně závěrem navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji pro nedůvodnost zamítnout. Žalovaný setrval na důvodech napadeného rozhodnutí, které podrobně zopakoval. Vyzdvihl, že žalobkyni bylo odejmuto povolení k činnosti, kterou jinak zásadně vykonává jen stát, kterou však stát umožnil provozovat za účelem zisku i několika stovkám soukromých agentur práce. Je proto ve veřejném zájmu, aby zprostředkovatelskou činnost vykonávaly subjekty, které dodržují právní předpisy. Žalobkyně spáchala mj. přestupek umožnění výkonu nelegální práce, jehož společenská nebezpečnost je značná, a dále přestupek nesplnění oznamovací povinnosti dle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Za toto jednání jí byla pravomocně uložena pokuta. Umožnění výkonu nelegální práce je společensky škodlivé, protože poškozují rovné podmínky na trhu práce. Nelze přehlédnout, že výše uvedený přestupek byl spáchán právě v souvislosti se zprostředkováním zaměstnání.
19. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Ads 38/2016- 41 ze dne 30. 16. 2016, ve kterém je mimo jiné uvedeno, že v případě odejmutí povolení podle § 63

odst. 2 zákona o zaměstnanosti nejde o uložení sankce, nýbrž o specifické dohledové opatření žalovaného preventivní povahy. Žalovaný zopakoval, že jednání žalobkyně bez dalšího založilo **obligatorní důvod** k odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání dle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti; správní orgány vůbec neměly možnost aplikovat správní uvážení.

20. I kdyby žalovaný přistoupil na názor žalobkyně, že nelze odejmout povolení za jakékoli porušení zákona o zaměstnanosti, tak umožnění výkonu nelegální práce je natolik závažným přestupkem, že by i za takového výkladu představoval důvod pro odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání.
21. Žalovaný závěrem zopakoval, že neplnění oznamovací povinnosti má za následek ztížení kontrolní činnosti a řízení zaměstnanosti v České republice a shrnul, že v posuzované věci zákon o zaměstnanosti nedával možnost jiného postupu než odejmout předmětné povolení, jak vyplývá z textace § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

V. Jednání před soudem

22. Při jednání konaném dne 22. 5. 2024 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích. Žalobkyně odkázala na obsah žaloby, kterou stručně rekapitulovala, žalovaný setrval na důvodech napadeného rozhodnutí a odkázal na vyjádření k žalobě.
23. Soud při posouzení věci vyšel z žalovaným předloženého spisového materiálu, jehož obsah s ohledem na právní názor soudu k rozhodnutí věci zcela postačoval. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
26. Žalobkyni bylo rozhodnutím Úřadu práce ze dne 22. 6. 2021, č. j. UPCR-2021/35026/15, uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání ve formě podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti na dobu neurčitou, počínaje dnem nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání nabylo právní moci dne 8. 7. 2021.
27. Dne 19. 4. 2022 bylo Úřadu práce postoupeno pravomocné rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále jen „OIP“) ze dne 11. 10. 2021, č. j. 7757/6.30/21-20 (rozhodnutí OIP) a pravomocné rozhodnutí o odvolání Státního úřadu inspekce práce (dále jen „SUIP“) ze dne 1. 4. 2022, č. j. 7614/1.30/21-4 (rozhodnutí SUIP). Dle těchto pravomocných rozhodnutí byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, když umožnila výkon nelegální práce ve

smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti tím, že umožnila v době od 1. 9. 2020 do 29. 9. 2020 svému zaměstnanci D. B., státní příslušnost Ukrajina, a v době od 6. 6. 2020 do 29. 9. 2020 svému zaměstnanci Y. S., státní příslušnost Ukrajina, výkon práce v rozporu s povolením k zaměstnání. Fyzickou osobu D. B. a žalobkyně přidělila k uživateli DHL Solutions k. s., IČO: 282 13 866, na pozici skladového operátora na adrese pracoviště: sklad TCHIBO, Logistická 169/1, Cheb přesto, že v povolení k zaměstnání je uvedeno místo výkonu práce LE & CO - Ing. Jiří Lenc s.r.o. a druh práce 75119 - ostatní zpracovatelé masa, ryb a příbuzní pracovníci. Fyzickou osobu Y. S. žalobkyně přidělila k uživateli DHL Solutions k. s., IČO: 282 13 866, na pozici skladového operátora na adrese pracoviště: sklad TCHIBO, Logistická 169/1, Cheb přesto, že v povolení k zaměstnání je uvedeno místo výkonu práce Mončovská č.p. 265, 363 01 Ostrov nad Ohří a druh práce 82197 - montážní dělníci výrobků zkombinovaných materiálů. Dále byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti, tím, že písemně neinformovala nejpozději v den nástupu k výkonu práce příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce České republiky o nástupu do zaměstnání výše zmíněných cizinců, čímž byla porušena oznamovací povinnost dle § 87 odst. 1 věty první zákona o zaměstnanosti. Za spáchané přestupky byl žalobkyni v souladu s § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, uložen správní trest pokuty ve výši 130 000 Kč.

28. Dne 5. 5. 2022 bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 4. 5. 2022, č. j.: UPCR-2022/33180/3 z moci úřední ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání dle § 63 odst. 2 písm. c) a § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně byla poučena o právech a povinnostech účastníka správního řízení a byla jí dána možnost písemně se vyjádřit do 15 kalendářních dnů od doručení oznámení o zahájení správního řízení.
29. Dne 13. 5. 2022 zaslala žalobkyně žádost o prodloužení lhůty k nahlédnutí do správního spisu do 27. 5. 2022 a o prodloužení lhůty k vyjádření do 30 dnů ode dne umožnění seznámení se s podklady.
30. Dne 23. 5. 2022 se na Úřad práce dostavil zmocněnec žalobkyně za účelem nahlédnutí do správního spisu.
31. Dne 27. 5. 2022 bylo žalobkyni doručeno usnesení o lhůtě k předložení vyjádření.
32. Žalobkyně zaslala dne 8. 6. 2022 žádost o opakované prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí z důvodu nepřítomnosti daňové poradkyně, která se podílí na poskytnutí materiálu pro vyjádření do 19. 6. 2022.
33. Dne 21. 6. 2022 zaslala žalobkyně vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání, ve kterém se mj. zabývala výkladem výrazu „jinak poruší povinnosti vyplývající ze zákona“.
34. Po provedeném správním řízení Úřad práce vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým povolení ke zprostředkování zaměstnání žalobkyni odejmul. Proti rozhodnutí Úřadu práce podala žalobkyně včasné odvolání, na jehož základě bylo prvostupňové rozhodnutí v části týkající se důvodu porušení povinnosti dle § 309 odst. 2 písm. d) zákoníku práce změněno, jak uvedeno shora.
35. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
36. Podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti „*Generální ředitelství Úřadu práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže ... c) právnická osoba nebo*

fyzická osoba zprostředkovává zaměstnání v rozporu s vydaným povolením ke zprostředkování zaměstnání nebo s dobrými mravy, nebo jinak poruší povinnosti vyplývající z tohoto zákona ...“.

37. Podle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti „*Nastoupí-li do zaměstnání nebo k výkonu práce na území České republiky občan Evropské unie, jeho rodinný příslušník (§ 3 odst. 2), rodinný příslušník občana České republiky uvedený v § 3 odst. 3, cizinec uvedený v § 98 písm. a) až e), j) a l) až s) a v § 98a, u kterého se nevyžaduje povolení k zaměstnání, nebo cizinec, u kterého se vyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta, je jeho zaměstnavatel povinen o této skutečnosti písemně informovat příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce, a to nejpozději v den nástupu těchto osob k výkonu práce. Obdobná povinnost se vztahuje na případy, kdy za trvání zaměstnání nebo výkonu práce na území České republiky nastane skutečnost, na jejímž základě již cizinec povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu, kartu vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartu nepotřebuje, s tím, že tato informační povinnost musí být splněna nejpozději do 10 kalendářních dnů ode dne, kdy nastala skutečnost, na jejímž základě se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta nevyžaduje.“.*
38. Soud o věci uvážil následovně.
39. V první řadě soud ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí některou z vad, jejichž existenci je povinen zkoumat z úřední povinnosti ve smyslu § 76 s. ř. s.
40. Nepřezkoumatelností zákon rozumí buď nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů rozhodnutí. Podstatou vady nepřezkoumatelnosti soudního, resp. správního rozhodnutí se mnohokrát zabýval Nejvyšší správní soud. Podle jeho ustálené judikaturní praxe je nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů dána především tehdy, opřel-li soud či správní orgán rozhodné důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS) nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z podstatných námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního, resp. správního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud či správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se soud či správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky. Správní orgány ani soudy totiž nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námítkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítka jako celek neobstojí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, nebo ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018-21). Zrušení rozhodnutí pro

nepřezkoumatelnost je tak namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Případné dílčí nedostatky či nízká kvalita rozhodnutí nezpůsobují samy o sobě jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS).

41. V projednávané věci městský soud dospěl k závěru, že žádná z výše naznačených skutečností, která by vedla k nepřezkoumatelnosti napadeného, event. provostupňového rozhodnutí, nenastala. Soud ověřil, že správní orgány v napadených rozhodnutích prezentovaly své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení a dostaly v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému (srov. náleží ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Nesouhlas se způsobem vypořádání odvolacích námitek nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu nezpůsobuje (viz analogicky rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný zabýval odvolacími námitkami žalobkyně řádně a v dostatečném rozsahu. Napadené rozhodnutí není ani nesrozumitelné (viz § 76 odst. 1. písm. a) s. ř. s.), neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí svědčí o skutkových a právních důvodech, které vedly žalovaného k jeho vydání a výrok není rozporný s odůvodněním (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS).
42. Jelikož soud neshledal důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84), přikročil k vlastnímu přezkumu rozhodnutí v mezích žalobkyni uplatněných námitek.
43. V daném případě správní orgány shledaly, že žalobkyně umožnila výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, a nesplnila oznamovací povinnost podle § 87 odst. 1 téhož zákona. Na základě těchto skutečností dospěly k závěru, že žalobkyně naplnila důvod pro odnětí povolení podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť *jinak porušila povinnost vyplývající z tohoto zákona*.
44. Soud předesílá, že při posouzení důvodnosti žaloby vycházel ze závěrů, které v obdobné věci týchž účastníků zaujal již šestý senát zdejšího soudu v rozsudku ze dne 16. 3. 2023, č. j. 6 Ad 12/2022 - 35, kterým žalobu zamítl (dále též jen „rozsudek č. j. 6 Ad 12/2022 - 35“), a následně též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 12. 2023, č. j. 2Ads 105/2023 - 34, v jehož přezkumu závěry šestého senátu obstály (dále též jen „rozsudek č. j. 2Ads 105/2023 - 34“). V těchto rozsudcích se soudy zabývaly na podkladě totožného skutkového stavu popsaného shora v bodě 32 přezkumem rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce, jímž bylo žalobkyni rovněž odňato (jiné) povolení ke zprostředkování zaměstnání (udělené dne 29. 5. 2018), neboť správní orgány rovněž shledaly, že žalobkyně umožnila výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti a nesplnila oznamovací povinnost podle § 87 odst. 1 téhož zákona.

45. Jelikož citované rozsudky byly vydány ve skutkově i právně zcela totožných věcech (když odlišnost se týkala pouze data udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, jež bylo odňato), a to na základě žaloby podané stejnou žalobkyní (v citacích z rozsudku č. j. 2Ads 105/2023 – 34“ označena jako „stěžovatelka“), která se až na nepodstatné odlišnosti doslova shoduje s žalobou v nyní projednávané věci, městský soud z odkazovaných rozsudků v podstatné míře při odůvodnění rozhodnutí vychází, neboť je lze na projednávanou věc v plném rozsahu aplikovat.
46. Městský soud v rozsudku č. j. 6 Ad 12/2022 – 35 uzavřel, že *„žalovaný vychází ze závěru, že odnětí povolení podle ust. § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti není na volném uvážení správního úřadu na rozdíl např. od ust. § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Tento závěr plyne přímo z citace právní normy (slova „odejme“ a „může odejmout“), neznamená to však, že by jakékoliv porušení povinnosti automaticky znamenalo odnětí povolení. Ačkoliv určitá část odůvodnění je koncipována poměrně kategoricky, v další části žalovaný hodnotí závažnost protiprávního jednání žalobce a jeho následky. Nelze tak dospět k závěru, který uvádí žalobce v žalobě, že by jakékoliv porušení povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti vždy muselo vést k odnětí povolení ...“* K otázce závažnosti jednání soud uvedl, že *„pokud zákonodárce v jednání žalobce, za nějž byl odsouzen, spatřuje vyšší nebezpečnost, s níž spojuje odnětí povolení (výkon činnosti v rozporu s vydaným povolením či jiné porušení zákona o zaměstnanosti) oproti vedení evidence agenturami práce, pak podle názoru soudu se jedná o jeho rozhodnutí, kdy i z vymezení těchto povinností je patrné, že porušení povinností podle ust. § 59 zákona o zaměstnanosti je nižší nebezpečnosti, než jiné zjištěné porušení povinností, pokud to je konkrétně odůvodněno skutkovými okolnostmi. Ty zde podle názoru soudu zjištěny byly (soud znovu odkazuje na předchozí část, kde již toto jednání uváděl – umožnění nelegální práce v delším časovém období, výkon práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání u jiného uživatele a na jiné pracovní pozici), přičemž svou intenzitou takové jednání převyšuje podle názoru soudu povinnosti při vedení evidence pro agentury práce. ... sice žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neprovedl přímo test proporcionality, z obsahu odůvodnění jak napadeného, tak i prvostupňového správního rozhodnutí, je patrné, že závažnost jednání žalobce posuzoval.“*
47. Nejvyšší správní soud se v rozsudku č. j. 2Ads 105/2023 – 34 předně zabýval námitkou žalobkyně, že správní orgány pouze převzaly závěry z rozhodnutí o přestupku, a celé řízení o odejmutí povolení bylo proto zcela zbytečné a bez reálné možnosti žalobkyně ovlivnit jeho výsledek. K tomu uvedl, že *„Posouzení otázky, zda došlo k porušení povinností stanovené zákonem o zaměstnanosti, je jistě nezbytným předpokladem k tomu, aby mohlo být odňato povolení z důvodu, že agentura práce jinak porušila povinnosti vyplývající z tohoto zákona. V tomto ohledu je třeba tuto okolnost považovat za předběžnou otázku. O této otázce ovšem již příslušný správní orgán pravomocně rozhodl, a žalovaný tak byl tímto rozhodnutím vázán (§ 57 odst. 3 správního řádu). Bylo tak postaveno najisto, jakého jednání se stěžovatelka dopustila, jaká ustanovení zákona porušila a jaký přestupek svým jednáním spáchala. Všechny tyto okolnosti jsou součástí výrokové části rozhodnutí o přestupku (viz § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Úkolem správních orgánů v řízení o odnětí povolení bylo posoudit, zda toto porušení zákona spadá pod pojem jinak poruší povinností vyplývajících z tohoto zákona.“*
48. Následně Nejvyšší správní soud přistoupil k výkladu pojmu *jinak poruší povinností vyplývajících z tohoto zákona* ve smyslu § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť touto otázkou se judikatura doposud nezabývala. Nejvyšší správní soud se předně zaměřil na to, zda lze uvedený pojem vyložit tak, že skutečně každé porušení právní povinnosti

stanovené zákonem o zaměstnanosti je důvodem k odejmutí povolení. Podle Nejvyššího správního soudu „z jazykového výkladu jednoznačně vyplývá, že jakékoliv porušení zákona o zaměstnanosti ze strany držitele povolení ke zprostředkování práce je důvodem k odejmutí tohoto povolení. Jakkoliv je jazykový výklad významný a nelze jej při výkladu právní normy nezhlednit, jedná se pouze o prvotní přiblížení se k obsahu právní normy (náleze Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97)“.

49. Na základě dalších výkladových metod, které Nejvyšší správní soud následně při výkladu citovaného pojmu použil (viz body 17 až 23 rozsudku č. j. 2Ads 105/2023 – 34) NSS uzavřel, že „z historického, teleologického a systematického výkladu je nutno dovodit, že pojem jinak poruší povinnosti vyplývající z tohoto zákona je třeba vykládat tak, že se jedná toliko o porušení povinností podle zákona o zaměstnanosti, které souvisejí se zprostředkováním zaměstnání. Tuto souvislost je ovšem třeba vykládat širěji, než jak zákonodárce vykládal pojem rozpor s podmínkami pro zprostředkování podle § 62 odst. 2 písm. b) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2010.“
50. Ve vztahu k naplnění podmínky souvislosti se zprostředkováním práce NSS shrnul, že žalobkyni „bylo odňato povolení na základě dvou protiprávních jednání. Předně umožnila výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, čímž spáchala přestupek podle § 139 odst. 1 písm. d) tohoto zákona. Tohoto jednání se dopustila tak, že přidělila dva zaměstnance cizí státní příslušnosti k výkonu jiné práce, než kterou mohli konat podle povolení k zaměstnání. V souvislosti se zaměstnáním těchto zaměstnanců se dopustila i dalšího pochybení. Nesplnila totiž oznamovací povinnost podle § 87 odst. 1 věty první zákona o zaměstnanosti související s nástupem do zaměstnání cizince, u kterého se vyžaduje povolení k zaměstnání, čímž se dopustila přestupku podle § 140 odst. 1 písm. d) stejného zákona. Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatelka se dopustila porušení zákona, a to takovými jednáními, která bez jakýchkoliv pochyb souvisí se zprostředkováním zaměstnání. Podmínka souvislosti se zprostředkováním práce je proto naplněna ...“
51. Dále se Nejvyšší správní soud zabýval posouzením intenzity porušení zákona. Zopakoval, že „agentury práce plní úlohu státu, což odůvodňuje i vyšší nároky na tyto subjekty kladené. Vzhledem k tomu, že se jedná o povinnost státu, má stát v obecné rovině poměrně široký prostor k uvážení, s jakými okolnostmi spojí odnětí povolení. Zákonodárce pomocí pojmu jinak poruší povinnosti vyplývající z tohoto zákona stanovil poměrně širokou (a flexibilní) škálu důvodů k odejmutí povolení. Zjevně chtěl docílit toho, že „procesu“ zprostředkování zaměstnání se budou na straně agentur práce účastnit pouze ty subjekty, které jsou schopné v maximální míře plnit své zákonné povinnosti, kdy i na tento požadavek je třeba hledět tak, že jím stát naplňuje svoji úlohu na poli zprostředkování zaměstnání. Na druhou stranu nelze přehlédnout, že se jedná o opatření, kterým dochází na základě dosti abstraktně formulovaného ustanovení k zásahu do podnikatelské činnosti subjektu, na jejíž povolení je při splnění zákonných předpokladů navíc právní nárok (§ 60 až 61 zákona o zaměstnanosti). ... Ústavní soud dovodil, že zákony, které v souladu s čl. 26 odst. 2 Listiny omezují svobodu podnikání tím způsobem, že stanoví podmínky pro vznik či zánik oprávnění potřebného k výkonu podnikání, musí obstát v testu proporcionality (viz nálezy ze dne 20. 6. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 38/04, a ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 35/08). Totéž dovodil i ve vztahu k rozhodování orgánů veřejné moci o právu vykonávat povolání, podnikatelskou činnost či jinou hospodářskou činnost (náleze ze dne 25. 1. 2006, sp. zn. III. ÚS 253/04). Obecně platí, že povinnost respektovat princip proporcionality se nevztahuje pouze na zákonodárce, ale též na veřejné orgány při jejich rozhodovací činnosti (náleze ze dne 30. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 998/09).

52. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „v nyní posuzovaném případě je aplikovaná právní norma formulována velmi široce, jedná se o tzv. sběrnou klauzuli, pod kterou lze podřadit velké množství jednání, jejichž povaha a intenzita narušení zákonem chráněných zájmů se značně liší. Nelze tedy vycházet z toho, že test proporcionality provedl již zákonodárce při formulaci této hypotézy právní normy, jak by tomu mohlo být v případě jiných (konkrétněji vymezených) skutkových podstat upravených v § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 1. 7. 2021, č. j. 5 Ads 175/2020-33). Naopak vzhledem k její koncepci se otevírá značný prostor k tomu, aby proporcionalitu zásahu zvažovaly orgány aplikující právo při výkladu hypotézy a subsumpci konkrétních případů pod tuto právní normu (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2021, č. j. 3 As 107/2019-38). Pojem jinak poruší povinnosti vyplývající z tohoto zákona v zákoně nijak blíže definován není. Proto je právě na judikatuře, aby stanovila normativní obsah tohoto abstraktního právního pojmu (viz náleží Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 7/17, bod 71). Za této situace proto nic nebrání posuzovat, zda je výklad pojmu jinak poruší povinnosti vyplývající z tohoto zákona přiměřený ve vztahu k cíli, který je ustanovením sledován ...“
53. Stejně jako ve věci projednávané šestým senátem zdejšího soudu i v nyní posuzované věci žalobkyně ve správním řízení poukazovala na to, že porušení povinnosti ve smyslu § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti musí být obdobně závažné jako v případě zbývajících alternativních hypotéz obsažených v § 63 odst. 2 citovaného zákona. Dále argumentovala tím, že porušení povinnosti oznámit den nástupu zaměstnance do zaměstnání není tak závažným proviněním. To platí i pro výkon zaměstnání v rozporu s platným povolením k zaměstnání (nikoliv bez tohoto povolení) po poměrně krátkou dobu. V odvolání pak doplnila, že mělo být přihlédnuto i k tomu, že k porušení povinností došlo v době pandemie onemocnění covid-19, což byla velmi obtížná doba vyžadující náhlá řešení, která mohla přispět k těmto pochybením.
54. Úřad práce v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že výkon práce v rozporu s povolením k zaměstnání naplňuje znaky nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, které je třeba hodnotit jako jednání se zvláště vysokým stupněm společenské nebezpečnosti. Žalobkyně umožnila v případě jednoho cizince výkon nelegální práce po dobu 28 dnů a v případě druhého cizince po dobu cca 4 měsíců, tj. nikoliv po krátkou dobu. V obou případech se tak dělo až do okamžiku provedení kontroly OIP. Výkon práce byl v rozporu s vydanými povoleními k zaměstnání cizinců jak co do druhu práce, tak co do místa výkonu práce. Takové jednání narušuje ochranu českého pracovního trhu. Je v zájmu státu, aby povolení ke zprostředkování zaměstnání náleželo jen těm agenturám práce, které neporušují právní předpisy a náležitě dbají na dodržování všech povinností, které jim právní řád ukládá. Také plnění informační povinnosti je navázáno na realizaci konkrétních opatření umožňujících regulaci pracovního trhu. Nemá-li Úřad práce přesné údaje o zaměstnanosti, dochází k omezení realizace aktivní politiky zaměstnanosti. Je na agentuře práce, jak si nastaví postupy a vnitřní kontrolu, aby zamezila porušení právních předpisů. Porušení povinnosti agentury práce je o to závažnější, že by měla věnovat zvýšenou pozornost kontrole dodržování a plnění podmínek stanovených právními předpisy v oblasti zprostředkování zaměstnání. Úřad práce vyhodnotil jednání žalobkyně jako vážné porušení povinností, kterých si musela být vědoma, neboť činnost vykonává od roku 2016. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a zdůraznil, že je značně žádoucí, aby na trhu zprostředkování zaměstnání nepůsobily subjekty, které umožnily výkon nelegální práce. O závažnosti protiprávního jednání žalobkyně ostatně svědčí výše pokuty uložené v přestupkovém řízení (130 000 Kč). Doplnil, že porušení oznamovací povinnosti má za následek ztížení efektivní kontroly a řízení zaměstnanosti v

České republice. Státní úřad inspekce práce totiž při plánování kontrol vychází z Jednotného informačního systému Ministerstva práce a sociálních věcí, v němž jsou shromažďovány informace oznámené podle § 87 a 88 zákona o zaměstnanosti. Není-li nahlášeno zaměstnávání cizinců podle § 87, je ztíženo plánování a provádění kontrol. Dále je ztíženo i pravidelné sledování a vyhodnocování situace na trhu práce v oblasti zaměstnanosti, které provádí krajské pobočky Úřadu práce. To se promítá i do výkazů Českého statistického úřadu publikovaných v jeho ročenkách, které se věnují např. ekonomické aktivitě cizinců.

55. Nejvyšší správní soud k odůvodnění obsahově totožných správních rozhodnutí (odlišujících se od správních rozhodnutí přezkoumávaných v projednávané věci toliko v nepodstatných detailech) uzavřel, že *„se správní orgány podrobně zabývaly závažností porušení povinností stěžovatelky, a to třebaže žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti tvrdí, že to nebylo jejich povinností. Správní orgány identifikovaly zákonem chráněné zájmy, které byly jednáním stěžovatelky narušeny či ohroženy, hodnotily důležitost těchto zájmů. Neustaly však pouze u hodnocení typové závažnosti porušení povinnosti (umožnění výkonu nelegální práce), nýbrž hodnotily i konkrétní okolnosti jednání stěžovatelky. Odmítly, že by nelegální práce byla vykonávána pouze po krátkou dobu. Stejně tak nesouhlasily s tím, že výkon práce v rozporu s povolením k zaměstnání je podstatně méně závažný než výkon práce zcela bez povolení. Poukázaly na to, že stěžovatelka vykonává zprostředkování zaměstnání delší dobu, tudíž musí být dobře obeznámena se svými povinnostmi, čemuž má uzpůsobit své vnitřní mechanismy.“*
56. Nejvyšší správní soud se s posouzením závažnosti porušení povinností stanovených zákonem o zaměstnanosti, jak jej provedly správní orgány, ztotožnil. Podle Nejvyššího správního soudu je zcela nepochybné, že *„podstatou činnosti agentur práce je zprostředkování zaměstnání plně v souladu s právními předpisy. Výkon nelegální práce je v tomto ohledu jedním z nejzávažnějších pochybení. Nelze souhlasit s tím, že by závažnost pochybení spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce byla snížena tím, že oba cizinci byli držiteli povolení k zaměstnání. Povolení k zaměstnání se vydává na konkrétní pracovní místo (pro konkrétního zaměstnavatele, konkrétní druh práce a konkrétní místo výkonu práce). Úřad práce před vydáním povolení k zaměstnání provádí test trhu práce z hledisek uvedených v § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, tedy hodnotí, zda nelze dané pracovní místo obsadit jinak. Držitel povolení k zaměstnání nemůže na jeho základě vykonávat zcela jinou práci, neboť tím by obešel pravidla stanovená pro vydání tohoto povolení. V posuzovaném případě oba cizinci vykonávali zcela jiný druh práce, než k jakému jim bylo vydáno povolení k zaměstnání, v jiném místě a u jiného zaměstnavatele (uživatele). Závažnost porušení povinnosti je tedy obdobná, jako by cizinci nebyli vůbec držiteli povolení k zaměstnání. Doba výkonu nelegální práce byla poměrně dlouhá, přičemž k ukončení výkonu nelegální práce nedošlo v důsledku toho, že by si stěžovatelka uvědomila své pochybení, nýbrž na základě provedené (vnější) kontroly, při níž byl výkon nelegální práce zjištěn. Tyto skutkové okolnosti, na které poukázal ostatně již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, nasvědčují tomu, že stěžovatelka neuplatňuje při výkonu své podnikatelské činnosti v oboru zprostředkování zaměstnání dostatečné kontrolní mechanismy, které by byly schopny případná nahodilá pochybení ihned odhalit a zjednat nápravu. Ostatně sama stěžovatelka se brání tím, že k pochybením došlo v době pandemie onemocnění covid-19, která vyžadovala náhlá řešení. To nasvědčuje tomu, že stěžovatelka neměla svoji činnost plně pod kontrolou, jestliže přijímala „náhlá řešení“ spočívající ve výkonu nelegální práce, a to po dobu i několika měsíců. Závažnost porušení povinností je nadto v posuzovaném případě zvýšena tím, že stěžovatelka současně nesplnila svoji oznamovací povinnost týkající se nástupu obou cizinců, kteří vykonávali nelegální práci, do zaměstnání (§ 87 odst. 1 věta první zákona o zaměstnanosti). Tím ztížila správním orgánům výkon kontrolní pravomoci a odhalení výkonu nelegální práce.*

Porušení obou povinností stěžovatelky se tak vzájemně doplňují a prohlubují pochybnosti o schopnostech stěžovatelky organizovat svoji činnost (zprostředkování zaměstnání) tak, aby předcházela situaci, kdy její zaměstnanci vykonávají nelegální práci. Byť se zjištěná porušení povinností týkají pouze dvou zaměstnanců stěžovatelky, obnažily tyto dva případy zásadní nedostatky ve vnitřních kontrolních mechanismech, které vedou k tomu, že stěžovatelka není schopna při své činnosti zabránit výkonu nelegální práce. To je naprosto zásadní zjištění, které opodstatňuje přijetí preventivního opatření při výkonu dohledu nad činností stěžovatelky v podobě odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Výkon nelegální práce nelze vůbec tolerovat (ani v nepatrném rozsahu). Stěžovatelka svá pochybení bagatelizovala, přesvědčivě neobjasnila vnitřní příčiny jejich vzniku a nevyložila, jaká opatření následně přijala, aby zabránila opakování porušení zákona. Přístup stěžovatelky tedy neskýtá záruku, že k obdobnému protiprávnímu jednání nebude docházet i v budoucnosti.“

57. I v nyní projednávané věci je proto nepochybné, že rozhodnutí o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání je přiměřené, neboť sleduje vzhledem ke konkrétním okolnostem posuzované věci legitimní cíl (prevenci výkonu nelegální práce) a je plně opodstatněno vlastním jednáním žalobkyně a jeho závažností.

VII. Závěr a náklady řízení

58. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. pro nedůvodnost zamítl.
59. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu